

[Arbejdsministeren]

den er faldet fra i gennemsnit 283.000 i 1983, 276.000 i 1984 og 252.000 i 1985, til vi i første kvartal 1986 er nede på et sæsonkorrigeret tal, der hedder 217.000. Der er i disse dage ophidsede diskussioner om, hvad tallet bliver for hele 1986. Der kommer mange forskellige skøn. Arbejdsmarkedsnævnene, som er tæt på, hvor det foregår, skønner, at vi i 2. kvartal kommer ned på et tal på 214.000, de skønner, at vi i 3. kvartal kommer ned på et tal på 194.000. De er altså langt mere optimistiske, end vi f.eks. ser at vismændene er.

Jeg synes ikke, vi skal tage en diskussion om profetierne for 1986, men vi kan i hvert fald konstatere, at i 1986 vil beskæftigelsen i Danmark igen stige så meget, at arbejdsløsheden falder sammenlignet med 1985.

Og hvordan ser det så ud i udlandet, hvor de jo ifølge hr. Svend Aukens grammofonplade må være inde i akkurat den samme udvikling, for vi kan jo ikke sammenligne med fortiden, vi skal sammenligne med nutiden? Nu har vi en international opgang. Derfor må det gå lige så godt i udlandet, som det går i Danmark, hvis man skal følge hr. Svend Aukens logik.

Jeg kan bare som ét eksempel – der kan findes mange andre – tage arbejdsløshedsprocenterne i EF-landene i perioden fra februar 1985 til februar 1986. I den periode er der i EF som helhed en svag stigning i arbejdsløsheden på trods af den internationale opgang, hr. Svend Auken taler om. Den falder i Danmark fra 10,9 pct. til 9,1 pct. Vi ligger i øvrigt væsentligt under EF-gennemsnittet. Vi har altså et mere markant fald i arbejdsløsheden end nogen andre lande, og i gennemsnit falder det ikke i de andre lande.

Der er altså nok alligevel et eller andet indenlandsk argument, og det er netop derfor, politikken her er til gavn for de arbejdsløse, der kommer i beskæftigelse, og det er jo det, det drejer sig om: at lave en ordening, lave en løsning, som er til gavn for lønmodtagere, for virksomheder, for det danske samfund.

En anden del af modydelsen er den real-løn, man har diskuteret lidt tidligere i debatten. Det er en kendsgerning, at fra 1975 til 1985 har der været et reallønsfald. Det har været specielt stort – jeg synes, hr. Svend Auken skal lytte til det, for det var en periode, hvor han som minister havde ansvaret – fra 1979 til 1982. I den tre års periode, hvor

vi havde den høje inflation, 10 pct. om året, faldt den gennemsnitlige LO-lønmodtagers realløn med 10 pct. Nu har vi skabt et lavinflationssamfund, nu har vi skabt et prisstabil samfund. Og hvad sker der nu for første gang i 10 år? Der sker det, at LO-lønmodtageren, den almindelige tjenestemand og funktionær, i 1986 har en reallønsfremgang, og det er jo det, det drejer sig om.

Modydelserne er altså, at lønmodtageren får det bedre, at virksomhederne får det bedre, at det danske samfund får det bedre, når vi har et prisstabil lavinflationssamfund. Det er det, vi skal bevare. Og lad os lægge den dér gammeldags socialdemokratiske, SF-inspirede klassekampdogmatik på hylden. Det hører fortiden til. Det har intet på sig i et moderne samfund.

Hr. Svend Auken beskæftigede sig med forholdet til ILO. Jeg vil gerne sige, at hr. Svend Aukens bekymring vedrørende ILO deler jeg ikke. Vi vurderer klart, at det, vi foretager os her, er i overensstemmelse med ILO-konventionerne. Vi har noteret os, at der er lønmodtagerorganisationer, der har henvendt sig til ILO, fordi de mener det modsatte, og vi har derfor i går fremsendt vores redegørelse for, hvorfor vi ikke mener, at der er nogen som helst problemer i forhold til ILO-konventionerne.

Hr. Svend Auken talte om, at samtlige lønmodtagere nu havde forladt Bonnerupudvalget. Jeg skal tilgive hr. Svend Auken, at han ikke har set efter, hvem der var med i Bonnerupudvalget. Der er faktisk lønmodtagergrupper, der ikke har forladt Bonnerupudvalget. Men det er korrekt, at der er fire organisationer, der i en henvendelse til offentligheden og til udvalgsformanden har sagt, at de ønsker at træde ud af udvalget. Straks det skete, har jeg selvsagt kontaktet de fire organisationer, fordi jeg synes, det er u hensigtsmæssigt, ikke for mig, ikke for det politiske system, ikke for ministeriets repræsentanter, men for lønmodtagerne, at deres egne organisationer ikke vil være med til at lave det saglige lovforberedende arbejde med noget så vigtigt som en finansieringsreform af dagpengesystemet.

Så af hensyn til lønmodtagerne har jeg bedt om, at de fire organisationer kommer til et møde hos mig, for at vi kan diskutere, om ikke vi kan finde et grundlag, hvorpå de kan genindtræde i udvalget, således at det kan